Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 18. oktobrī*

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Siltuma stabilizatori – Lēmums, ar kuru konstatēts EKL 81. panta pārkāpums – Lēmums par grozījumu izdarīšanu sākotnējā lēmumā – Prasība atcelt tiesību aktu – Interese celt prasību – Pieņemamība – Naudas sodi – Ierobežojums 10 % apmērā – Sabiedrību grupa – Vienlīdzīga attieksme

Lieta T-640/16

GEA Group AG, Diseldorfa (Vācija), ko pārstāv *I. du Mont* un *C. Wagner*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Rossi*, *A. Biolan* un *V. Bottka*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas 2016. gada 29. jūnija Lēmumu C(2016) 3920 *final*, ar ko groza Komisijas 2009. gada 11. novembra Lēmumu C(2009) 8682, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38589 – Siltuma stabilizatori).

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši I. Labucka (referente) un I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*],

sekretāre: N. Šalla [*N. Schall*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 1. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *GEA Group AG* tika izveidota, 2005. gadā apvienojoties *Metallgesellschaft AG* (turpmāk tekstā – "*MG*") un kādai citai sabiedrībai. *MG* bija galvenais mātesuzņēmums, kam līdz 2000. gadam tieši vai ar meitasuzņēmumu starpniecību piederēja uzņēmumi *Chemson Gesellschaft für Polymer-Additive mbH* (turpmāk tekstā – "*OCG*") un *Polymer-Additive Produktions- und Vertriebs GmbH* (turpmāk tekstā – "*OCA*").

2 2000. gada 17. maijā *MG* atsavināja *OCG*, kuras nosaukums tika mainīts uz *Aachener Chemische Werke Gesellschaft für glastechnische Produkte und Verfahren mbH* (turpmāk tekstā – "*ACW*").

3 Pēc 2000. gada maijā notikušās *OCA* likvidācijas tās darbības pārņēma sabiedrība, kuras nosaukums no 2000. gada 30. augusta ir *Chemson Polymer-Additive AG* (turpmāk tekstā – "*CPA*") un kura šobrīd vairs nepieder grupai, kuras galvenais mātesuzņēmums bija prasītāja.

Lieta T-45/10

4 2009. gada 11. novembra Lēmumā C(2009) 8682, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38589 – Siltuma stabilizatori) (turpmāk tekstā – "2009. gada lēmums") Komisija atzina, ka vairāki uzņēmumi ir pārkāpuši EKL 81. pantu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu, piedaloties divos pret konkurenci vērstu nolīgumu un saskaņotu darbību kopumos, kas aptvēra EEZ teritoriju un attiecās, pirmkārt, uz alvas stabilizatoru nozari un, otrkārt, uz epoksidētas sojas pupu eļļas un esteru nozari (turpmāk tekstā – "*ESBO*/esteru nozare").

5 Atbilstoši 2009. gada lēmuma 1. panta 2. punkta k) apakšpunktam prasītāja tika atzīta par atbildīgu par laikā no 1991. gada 11. septembra līdz 2000. gada 17. maijam *ESBO*/esteru nozares tirgū izdarītajiem pārkāpumiem.

6 Prasītāja kā *MG* tiesību un saistību pārņēmēja tika atzīta par atbildīgu par visu pārkāpuma laikposmu, proti, par laikā no 1991. gada 11. septembra līdz 2000. gada 17. maijam izdarītajiem *OCG* pārkāpumiem un par laikā no 1997. gada 13. marta līdz 2000. gada 17. maijam izdarītajiem *OCA* pārkāpumiem.

7 Turklāt kā *OCG* tiesību un saistību pārņēmējai *ACW* tika piemērots sods, pirmkārt, par *OCG* izdarīto pārkāpumu visā pārkāpuma laikposmā, proti, no 1991. gada 11. septembra līdz 2000. gada 17. maijam, un, otrkārt, par *OCA* izdarīto pārkāpumu laikā no 1999. gada 30. septembra līdz 2000. gada 17. maijam, kad pēdējās minētās sabiedrības kapitāldaļas pilnībā piederēja *OCG*.

8 Kā *OCA* tiesību un saistību pārņēmējai *CPA* tika piemērots sods, pirmkārt, par *OCA* izdarīto pārkāpumu laikā no 1997. gada 13. marta līdz 2000. gada 17. maijam, un, otrkārt, par *OCG* izdarīto pārkāpumu laikā no 1995. gada 30. septembra līdz 1999. gada 30. septembrim, kad pēdējās minētās sabiedrības kapitāldaļas pilnībā piederēja *OCA*. Saskaņā ar 2009. gada lēmuma 2. panta otro daļu:

"Par [*ESBO*/esteru nozarē] veikto(-ajiem) pārkāpumu(-iem) [..] uzliek šādus naudas sodus:

[..]

31) [prasītāja], [*ACW*] un [*CPA*] ir [..] solidāri atbildīgas par summas 1 913 971 [euro] apmērā samaksu;

32) [prasītāja] un [*ACW*] ir [..] solidāri atbildīgas par summas 1 432 229 [euro] apmērā samaksu;

[..].”

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 28. janvārī, prasītāja cēla prasību par 2009. gada lēmumu.

10 Ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-45/10, nav publicēts, EU:T:2015:507) Vispārējā tiesa noraidīja prasītājas celto prasību.

Lieta T-189/10

11 2009. gada 15. decembrī *ACW* vērsa Eiropas Komisijas uzmanību uz to, ka naudas sods, kas tai ticis piemērots 2009. gada lēmumā, pārsniedz atļauto ierobežojumu 10 % apmērā no tās apgrozījuma (turpmāk tekstā – “ierobežojums 10 % apmērā”) atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. punktam.

12 Tā kā *ACW* piemērotais naudas sods pārsniedza ierobežojumu 10 % apmērā, Komisija 2010. gada 8. februārī pieņēma Lēmumu C(2010) 727, galīgā redakcija, ar kuru tika grozīts [2009. gada] lēmums (turpmāk tekstā – “2010. gada lēmums”).

13 2010. gada lēmumā Komisija atzina, ka naudas sods, kas *ACW* ticis piemērots solidāri ar, pirmkārt, prasītāju un *CPA* un, otrkārt, ar prasītāju, pārsniedz ierobežojumu 10 % apmērā un tādēļ 2009. gada lēmums ir jāgroza (skat. 2010. gada lēmuma 2. apsvērumu).

14 Komisija šajā lēmumā arī precizēja, ka prasītājai un *CPA* piemērotā naudas soda apmērs paliek nemainīgs, bet *ACW* piemērotā naudas soda apmērs ir jāsamazina un ka 2010. gada lēmums nekādi neietekmē pārējos 2009. gada lēmuma adresātus.

15 Ar 2010. gada lēmuma 1. pantu 2009. gada lēmuma 2. panta otrajā daļā tika izdarīti šādi grozījumi:

“2. panta 31) [punktu] aizstāj ar šādu:

“31.a)
[prasītāja], [*ACW*] un [*CPA*] ir [solidāri] atbildīgas par summas 1 086 129 [euro] apmērā samaksu;

31.b) [prasītāja] un [*CPA*] ir [solidāri] atbildīgas par summas 827 842 [euro] apmērā samaksu.”

2. panta 32) [punktu] aizstāj ar šādu:

“32) [prasītāja] ir atbildīga par summas 1 432 229 [euro] apmērā samaksu.”

16 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 20. aprīlī, prasītāja cēla prasību par 2010. gada lēmumu un pakārtoti lūdza Vispārējai tiesai grozīt tai piemērotā naudas soda apmēru.

17 Ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-189/10, EU:T:2015:504) Vispārējā tiesa atcēla 2010. gada lēmumu, ciktāl tas attiecās uz prasītāju. Vispārējā tiesa nosprieda, ka Komisija, pieņemdama 2010. gada lēmumu, iepriekš neuzklausījusi prasītāju, ir pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību.

Apstrīdētais lēmums

18 Ar 2016. gada 5. februāra vēstuli Komisija informēja prasītāju par nodomu pieņemt jaunu lēmumu un lūdza *ACW*, *CPA* un prasītāju iesniegt rakstveida apsvērumus.

19 Prasītāja savus rakstveida apsvērumus iesniedza Komisijai 2016. gada 24. martā.

20 Ar 2016. gada 2. maija vēstuli Komisija atbildēja uz prasītājas apsvērumiem.

21 2016. gada 29. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2016) 3920 *final*, ar ko groza 2009. gada lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

22 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir pilnībā pārņemts 2010. gada lēmuma 1. panta, ar ko tika grozīta 2009. gada lēmuma 2. panta otrā daļa, teksts, kas ir atspoguļots šī sprieduma 15. punktā.

23 Apstrīdētā lēmuma 2. pantā kā naudas sodu samaksas datums ir noteikts 2010. gada 10. maijs.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

24 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 8. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.

25 Prasības pieteikuma pielikumā prasītāja iesniedza Komisijas 2013. gada 18. marta apsvērumus, kas ietvēra tās atbildi uz Vispārējās tiesas jautājumu par lietu T-45/10 un T-189/10 iespējamo apvienošanu tiesvedībās šajās divās lietās (turpmāk tekstā – "A.9. pielikums").

26 2016. gada 22. septembrī Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noteica procesa organizatorisko pasākumu, prasot prasītājai, vai Komisija ir atļāvusi iesniegt A.9. pielikumu.

27 2016. gada 27. septembrī prasītāja informēja Vispārējo tiesu, ka tā nav lūgusi Komisijas piekrišanu A.9. pielikuma iesniegšanai.

28 Ar 2016. gada 28. septembra lēmumu Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs nolēma neizņemt no lietas materiāliem prasības pieteikuma A.9. pielikumu, jo, pirmkārt, attiecīgais dokuments bija sagatavots agrākā procedūrā lietā T-189/10 starp tiem pašiem galvenajiem lietas dalībniekiem, otrkārt, lieta T-640/16 bija saistīta ar lietām T-45/10 un T-189/10, ciktāl šobrīd izskatāmajā lietā apstrīdētais lēmums tika pieņemts pēc 2010. gada lēmuma atcelšanas lietā T-189/10, un, treškārt, A.9. pielikums bija saistīts ar Komisijas atbildi uz procesa organizatorisko pasākumu, kuru Vispārējā tiesa bija noteikusi lietās T-45/10 un T-189/10.

29 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tika uzklausīti 2018. gada 1. februāra tiesas sēdē.

30 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– galvenokārt, atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti, samazināt naudas soda apmēru un noteikt jaunu datumu naudas soda samaksai un datuma, no kura sāk skaitīt nokavējuma procentus, noteikšanai, kurš būtu pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– galvenokārt, noraidīt prasību kā nepieņemamu;

– pakārtoti, noraidīt prasību kā nepamatotu;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

32 Ar šo prasību prasītāja galvenokārt lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu un pakārtoti – grozīt tai piemērotā naudas soda apmēru.

33 Iebildumu rakstā Komisija apgalvo, ka prasība ir nepieņemama.

34 Tā kā prasītāja galvenokārt ir lūgusi atcelt apstrīdēto lēmumu, prasītājas prasījumi par tai piemērotā naudas soda apmēra samazināšanu, kas ir izvirzīti pakārtoti, būs jāizvērtē tikai tad, ja pirmais minētais prasījums tiktu noraidīts.

Par pieņemamību

35 Komisijas ieskatā prasītājai nav nekādas intereses lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu.

36 Pirmkārt, Komisija uzsver, ka tā apstrīdētajā lēmumā nav konstatējusi nevienu jaunu pārkāpumu, ko būtu iespējams inkriminēt prasītājai, un nav grozījusi tā naudas soda apmēru, kas tai tika piemērots 2009. gada lēmumā, kurš attiecībā uz prasītāju ir kļuvis galīgs pēc 2015. gada 15. jūlija sprieduma *GEA Group*/Komisija (T-45/10, nav publicēts, EU:T:2015:507) pasludināšanas.

37 Līdz ar to Komisijas ieskatā apstrīdētā lēmuma atcelšana nevar radīt prasītājai nekādu labumu, jo tai katrā ziņā ir jāsamaksā tai atbilstoši 2009. gada lēmumam piemērotais naudas sods.

38 Komisija norāda, ka, ņemot vērā 2015. gada 6. oktobra spriedumu *Corporación Empresarial de Materiales de Construcción*/Komisija (T-250/12, EU:T:2015:749, 47. un 48. punkts), citādi varētu būt tikai tad, ja prasītāja papildus naudas sodam būtu varējusi apstrīdēt arī tās dalību pārkāpumā.

39 Otrkārt, *ACW* un *CPA* solidāri ar prasītāju piemērotais naudas sods nevarot tikt grozīts, jo tas izriet no 2010. gada lēmuma, kurš tāpat ir kļuvis galīgs attiecībā uz *ACW* un *CPA*.

40 Komisija uzsver, ka prasītāja nevarot prasīt *ACW* un *CPA* uzņemties atbildību, kas būtu lielāka vai atšķirtos no 2010. gada lēmumā noteiktās, lai samaksātu atbilstoši 2009. gada lēmumam vēl nesamaksātās summas.

41 Savukārt prasītāja norāda, ka tai kā apstrīdētā lēmuma adresātei ir *locus standi*.

42 Tā piebilst, ka tai ir arī interese celt prasību, jo apstrīdētā lēmuma atcelšanas rezultātā Komisijai būtu jāatmaksā prasītājas 2016. gada 22. jūlijā samaksātais naudas sods.

43 Runājot par Komisijas argumentiem par prasības nepieņemamību, prasītāja uzskata, ka šī argumentācija ir kļūdaina. Pirmkārt, tās pamatā esot pieņēmums, ka juridiskais pamats naudas soda atgūšanai ir 2009. gada lēmums.

44 Prasītājas ieskatā tas, ka Komisija ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, var būt izskaidrojams tikai ar to, ka 2010. gada lēmums, ar kuru tika "aizstāts" 2009. gada lēmums, tika atcelts ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-189/10, EU:T:2015:504).

45 Tādējādi Komisijai attiecībā uz prasītāju bija jāpieņem jauns lēmums pēc būtības, lai tai būtu juridisks pamats naudas soda piemērošanai prasītājai.

46 Līdz ar to atsauce uz 2009. gada lēmumu nevarot ietekmēt prasības pieņemamību.

47 Otrkārt, prasītāja apgalvo – ja tiktu uzskatīts, ka prasības nepieņemamība ir tikusi pierādīta, tā būtu bijusi jākonstatē arī lietā T-189/10, jo Vispārējai tiesai pašai pēc savas ierosmes bija jāpārbauda minētās prasības pieņemamība. Pretējā gadījumā nevarot uzskatīt, ka šobrīd izskatāmā prasība ir nepieņemama.

48 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka tai ir interese, lai Vispārējā tiesa pieņemtu nolēmumu par 2009. gada lēmuma rezolutīvo daļu, kas tika aizstāta ar 2010. gada lēmumu un pārņemta apstrīdētajā lēmumā, jo lietā T-45/10 Vispārējā tiesa nevarēja pieņemt nolēmumu par 2009. gada lēmuma rezolutīvajā daļā minēto sabiedrību solidārās atbildības noteikšanu un tas vēl jo mazāk bija iespējams pēc 2010. gada lēmuma atcelšanas.

49 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma atcelšana, pirmām kārtām, liktu Komisijai no jauna noteikt prasītājas solidāro atbildību, lai panāktu "labāku" naudas soda sadalījumu, un, otrām kārtām, tā varētu būt pamats prasības par zaudējumu atlīdzību celšanai Vispārējā tiesā.

50 Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka prasības mērķis ir apstrīdēt ne tikai "jauno atbildības sadalījumu", bet arī tai piemērotos naudas sodus, kā arī procedūru, kuras noslēgumā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, un šo naudas sodu samaksai noteiktos termiņus.

51 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Komisija, novērtējot prasības pieņemamību, neapstrīd, ka prasītājai ir *locus standi*, kas arī katrā ziņā nevar tikt pamatoti apstrīdēts, jo prasītāja ir apstrīdētā lēmuma adresāte.

52 Komisija turpretī norāda uz prasītājas intereses celt prasību neesamību.

53 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts, un šāda interese nozīmē, ka šī akta atcelšanas rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš cēlis minēto prasību (skat. spriedumus, 2000. gada 13. jūlijs, Parlaments/*Richard*, C-174/99 P, EU:C:2000:412, 33. punkts un tajā minētā judikatūra; 2009. gada 10. septembris, *Akzo Nobel* u.c./Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 33. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 28. septembris, *MCI*/Komisija, T-310/00, EU:T:2004:275, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Šajā lietā, lai izvērtētu, vai prasītājai ir interese apstrīdētā lēmuma atcelšanā, vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punktam prasītājai, pirmkārt, solidāri ar *ACW* un *CPA* tika piespriests naudas sods 1 913 971 euro apmērā un, otrkārt, solidāri ar *ACW* – naudas sods 1 432 229 euro apmērā.

55 Šo naudas sodu mērķis bija sodīt par pārkāpumu, kurā, pirmkārt, laikā no 1995. gada 30. septembra līdz 2000. gada 17. maijam bija piedalījies uzņēmums Savienības konkurences tiesību izpratnē, kuru veidoja prasītāja, *ACW* un *CPA*, un, otrkārt, laikā no 1991. gada 11. septembra līdz 1995. gada 29. septembrim – uzņēmums Savienības konkurences tiesību izpratnē, kuru veidoja prasītāja un *ACW*.

56 Līdz ar to, ņemot vērā minētajā lēmumā noteiktā pienākuma samaksāt naudas sodu solidāro raksturu, nav strīda par to, ka Komisija, piemērojot 2009. gada lēmuma 2. panta 31. punktu, pamatoti varēja prasīt prasītājai samaksāt naudas sodu 1 913 971 euro apmērā un, piemērojot šī paša lēmuma 2. panta 32. punktu – samaksāt summu 1 432 229 euro apmērā.

57 Solidāra atbildība būtībā nozīmē, ka Komisija var prasīt katram kopparādniekam pilnīgu maksājamās summas samaksu.

58 Ar 2010. gada lēmumu šī pienākuma apmērs attiecībā pret prasītāju netika grozīts.

59 Proti, ar 2010. gada lēmumu Komisija vienīgi vēlējās izlabot kļūdu saistībā ar ierobežojuma 10 % apmērā piemērošanu *ACW*; šī korekcija tai bija jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu.

60 Lai to izdarītu, Komisija ar 2010. gada lēmumu piemēroja ierobežojumu 10 % apmērā kopējai *ACW* piemēroto naudas sodu summai un secīgi samazināja to līdz summai 1 086 129 euro apmērā.

61 Lai veiktu šo samazinājumu, Komisija iekļāva visu šo summu naudas sodā, kas *ACW* solidāri jāmaksā par pārkāpumu, kurā laikā no 1995. gada 30. septembra līdz 2000. gada 17. maijam bija piedalījusies prasītāja, *ACW* un *CPA*, un atlikusī naudas soda daļa, proti, 827 842 euro solidāri bija jāsamaksā tikai prasītājai un *CPA* (2009. gada lēmuma, kurā grozījumi izdarīti ar 2010. gada lēmumu, 2. panta 31. punkta a) un b) apakšpunkts).

62 Turklāt Komisija piesprieda prasītājai vienai pašai samaksāt naudas sodu 1 432 229 euro apmērā par pārkāpumu, kurā tā kopā ar *ACW* bija piedalījusies laikā no 1991. gada 11. septembra līdz 1995. gada 29. septembrim, jo kopējā summa, kas pēc ierobežojuma 10 % apmērā bija jāmaksā *ACW*, bija jau ietverta pirmajā naudas sodā (2009. gada lēmuma, kurā grozījumi izdarīti ar 2010. gada lēmumu, 2. panta 32. punkts).

63 Līdz ar to prasītājai katrā ziņā bija jāsamaksā Komisijai summas, kas ir pilnībā identiskas summām, kuru samaksa tai tika sākotnēji piespriesta ar 2009. gada lēmumu.

64 Savukārt ar 2010. gada lēmumu tika grozītas noteiktās solidaritātes ārējās attiecības starp prasītāju, *ACW* un *CPA* saistībā ar katra no minētajiem naudas sodiem samaksu. Pirmkārt, saistībā ar pirmo no šiem naudas sodiem *ACW* un *CPA* turpmāk ir solidāras kopparādnieces kopā ar prasītāju tikai 1 086 129 euro apmērā un vienīgi *CPA* ir solidāra parādniece kopā ar prasītāju par atlikušo summu, proti, 827 842 euro. Otrkārt, saistībā ar otro naudas sodu prasītāja ir vienīgā šajā ziņā maksājamās summas, proti, 1 432 229 euro, parādniece.

65 Turklāt ir jāatgādina, ka prasītāja secīgi ir cēlusi prasību par 2009. gada lēmumu, kas reģistrēta ar numuru T-45/10, un prasību par 2010. gada lēmumu, kas reģistrēta ar numuru T-189/10. Ar diviem atsevišķiem vienā un tajā pašā dienā pasludinātiem spriedumiem Vispārējā tiesa, pirmkārt, noraidīja pirmo minēto prasību un, otrkārt, atcēla 2010. gada lēmumu, apmierinot prasības pamatu par prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

66 Lai arī, kā apgalvo Komisija, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-45/10, nav publicēts, EU:T:2015:507) ir noraidījusi prasītājas prasību – un par šo spriedumu nav iesniegta apelācijas sūdzība –, Komisijas vērtējums par prasītājas atbildību tādēļ, ka tā pārkāpuma izdarīšanas laikā piederēja vienam un tam pašam uzņēmumam Savienības konkurences tiesību izpratnē, kuru veidoja *ACW*, *CPA* un pati prasītāja, ir kļuvis galīgs, tā tas nevar būt saistībā ar to naudas sodu solidārā rakstura noteikšanu, kas šīm sabiedrībām bija jāsamaksā atbilstoši 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punktam. Proti, šī pēdējā minētā 2009. gada lēmuma daļa pēc prasītājas celtās prasības lietā T-45/10 ir grozīta ar 2010. gada lēmumu.

67 Nenoliedzami, tā kā ar lietā T-189/10 pasludināto spriedumu 2010. gada lēmums tika atcelts ar atpakaļejošu spēku, tika atjaunota pirms šā lēmuma pieņemšanas pastāvošā situācija, un tādējādi tika atjaunota 2009. gada lēmuma tā sākotnējā redakcijā 2. panta 31. un 32. punkta spēkā esamība.

68 Tomēr pēc šīs atcelšanas Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kura rezolutīvo daļu, kas ir pilnībā identiska 2010. gada lēmuma rezolutīvajai daļai, no jauna tika grozīts 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punkts.

69 Šajā ziņā – pretēji Komisijas apgalvotajam –, lai arī *ACW* un *CPA* nav lietas dalībnieces tiesvedībā saistībā ar prasību, ko prasītāja cēlusi par 2010. gada lēmumu, 2010. gada lēmuma atcelšana to attiecīgo tiesisko situāciju ir ietekmējusi tāpat kā prasītājas situāciju.

70 Proti, pirmkārt, ir jāatgādina, ka spriedumiem par tiesību akta atcelšanu Savienības tiesībās ir *res judicata* absolūtais spēks (spriedums, 1999. gada 14. septembris, Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., C-310/97 P, EU:C:1999:407, 54. punkts).

71 Otrkārt, *ACW* un *CPA* tiesiskā situācija saistībā ar atceltajiem noteikumiem ir saistīta ar prasītājas tiesisko situāciju, ciktāl šo noteikumu mērķis ir noteikt tām piemērojamo naudas sodu apmēru par pārkāpumiem, par kuriem tās ir atzītas par solidāri atbildīgām, kā arī solidaritātes ārējās attiecības starp šīm sabiedrībām saistībā ar minētajiem naudas sodiem (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 41.–52. punkts).

72 Ar 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punktu, kurā grozījumi izdarīti ar 2010. gada lēmumu, tika izmainīta prasītājas, *ACW* un *CPA* tiesiskā situācija, paredzot tādu naudas sodu apmēra sadalījumu, kas atšķiras no sadalījuma, kurš bija ietverts minēto noteikumu sākotnējā redakcijā.

73 Tas pats attiecas uz apstrīdētā lēmuma rezolutīvo daļu, ar kuru identiski 2010. gada lēmumā ietvertajam formulējumam tika grozīts 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punkts.

74 Turklāt 2015. gada 15. jūlija spriedumā *GEA Group*/Komisija (T-189/10, EU:T:2015:504) Vispārējā tiesa izvērtēja tikai prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nevis 2010. gada lēmuma tiesiskumu pēc būtības.

75 Līdz ar to, lai arī šī lēmuma 1. pantā un apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir ietverti identiski noteikumi, šīs prasības rezultātā varētu tikt noteikts prasītājai labvēlīgāks šajos noteikumos paredzēto naudas sodu apmēra sadalījums.

76 Turklāt apstrīdētais lēmums atšķiras no 2010. gada lēmuma ar to, ka tajā ir iekļauts 2. pants, kurš attiecas uz datuma, no kura sāk skaitīt nokavējuma procentus, noteikšanu un kura atcelšana pati par sevi var dot labumu prasītājai.

77 Tādēļ prasītājai ir interese lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu, un prasības pieteikumā šajā ziņā ietvertie prasījumi tādējādi ir pieņemami.

Par lietas būtību

78 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus pamatus.

79 Pirmais pamats ir par noilguma noteikumu pārkāpumu. Otrais pamats ir par LESD 266. panta un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Trešais pamats ir par Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu. Ceturtais pamats ir par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, un piektais pamats – par pilnvaru pārsniegšanu un pamatojuma trūkumu.

80 Kā pirmais ir jāizskata ceturtais pamats.

Par ceturto pamatu

81 Ceturtajā prasības pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija divu iemeslu dēļ ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

82 Pirmkārt, prasītāja atgādina, ka atbilstoši 2009. gada lēmumam tā saistībā ar pārkāpuma laikposmiem ir tādā pašā situācijā kā *ACW*.

83 Tā norāda, ka ierobežojuma 10 % apmērā piemērošana *ACW* atbrīvo pēdējo minēto no tās atbildības par pārkāpuma laikposmu no 1991. gada 11. septembra līdz 1995. gada 29. septembrim.

84 Tādējādi Komisijai pēc ierobežojuma 10 % apmērā piemērošanas *ACW* esot bijis jāattiecina naudas soda apmēra samazinājums arī uz prasītāju, ja vien prasītāja netiktu atzīta par vienīgo atbildīgo par šo pārkāpuma laikposmu.

85 Prasītāja piebilst, ka naudas soda apmēra sadalījums, kas izriet no apstrīdētā lēmuma, var tai par sliktu ietekmēt naudas soda apmēra galīgo sadalījumu valsts tiesās, jo tā nevar celt regresa prasību par atbilstošo naudas soda summu.

86 Otrkārt, prasītāja uzsver, ka tai vairs nav neviena solidārā kopparādnieka, jo Komisija par 100 % samazināja *ACW daļu* tā naudas soda samaksā, par kura samaksu prasītāja tika atzīta par solidāri atbildīgu kopā ar pēdējo minēto sabiedrību, bet tikai par 43 % samazināja *ACW daļu* tā naudas soda samaksā, par kura samaksu prasītāja tika atzīta par solidāri atbildīgu kopā ar *ACW* un *CPA*.

87 Šī izvēle esot labvēlīga *CPA*, jo tai nav jāsedz lielāka naudas soda apmēra daļa – atšķirībā no prasītājas, kurai ir jāsedz lielāka daļa gan kā solidārajai kopparādniecei, gan arī kā vienīgajai parādniecei.

88 Prasītāja apgalvo, ka Komisijai ierobežojums 10 % apmērā bija jāpiemēro proporcionāli abu naudas sodu apmēram, proti, tā naudas soda apmēram, kas prasītājai tika piemērots solidāri ar *ACW* un *CPA*, un tā naudas soda apmēram, kas tai tika piemērots solidāri ar *ACW*.

89 Lai arī šāds sadalījums, protams, nebija iespējams tādēļ, ka 2010. gada lēmums bija kļuvis galīgs attiecībā uz *ACW* un *CPA*, tomēr Komisijai esot bijis jāsamazina prasītājai piemērotā naudas soda apmērs.

90 Šajā ziņā prasītāja precizē, ka šis sadalījums skar nevis solidaritātes attiecības starp kopparādniekiem, bet gan attiecības starp pēdējiem minētajiem un Komisiju.

91 Komisija vispirms norāda, ka prasītājas argumentācija ir balstīta uz kļūdainu hipotēzi, ka *ACW* bija atbrīvota no atbildības par pārkāpuma laikposmu no 1991. gada 11. septembra līdz 1995. gada 29. septembrim.

92 Komisija uzsver, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir noteikusi tā naudas soda maksimālo apmēru, par kura samaksu katra sabiedrība, kas veido vienu un to pašu uzņēmu LESD 101. panta izpratnē, varēja tikt atzīta par solidāri atbildīgu. Komisija precizē, ka šis maksimālais apmērs nekādā ziņā nav atsevišķs naudas sods un tas neatbilst konkrētam dalības pārkāpumā laikposmam.

93 Tā arī atgādina, ka pārkāpumu izdara uzņēmums LESD 101. panta izpratnē. Tādējādi visām sabiedrībām, kuras veido vienu un to pašu uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē, piemērotais naudas sods atspoguļo nevis minēto sabiedrību dalību pārkāpumā, bet gan tikai maksimālo apmēru, kas attiecīgā gadījumā no tām var tikt pieprasīts par uzņēmuma LESD 101. panta izpratnē dalību pārkāpumā.

94 Turklāt tā precizē, ka prasītājai, ņemot vērā *ACW* solidārās atbildības samazinājumu, ir jāmaksā nevis individuāls naudas sods, bet ir vienīgi jāsamaksā Komisijai naudas sods, kas tai sākotnēji bija piemērots solidāri ar *ACW*.

95 Turpinājumā Komisija norāda, ka prasītāja nav pierādījusi, kā naudas soda apmēra sadalījums būtu varējis būt izdevīgāks.

96 Visbeidzot, ja prasītāja uzskata, ka naudas sods iekšējās attiecībās starp solidārajiem kopparādniekiem tai ir ticis piemērots neproporcionāli, Komisija aicina to celt prasību kompetentajās valsts tiesās.

97 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips, kas nosaka, ka līdzīgas situācijas nevar aplūkot atšķirīgi un dažādas situācijas savukārt nevar aplūkot vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota, ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ietverts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā (spriedums, 2014. gada 11. jūlijs, *Sasol* u.c./Komisija, T-541/08, EU:T:2014:628, 181. punkts).

98 Šajā lietā prasītāja ir norādījusi uz diviem nevienlīdzīgas attieksmes gadījumiem. Pirmais attiecas uz atšķirīgu attieksmi pret tās situāciju un *ACW* situāciju, bet otrais – uz atšķirīgu attieksmi pret tās situāciju un *CPA* situāciju.

99 Pirmkārt, saistībā ar atšķirīgu attieksmi salīdzinājumā ar *ACW* prasītāja norāda, ka tā, tāpat kā *ACW*, bija jāatbrīvo no atbildības, ievērojot *ACW* piemēroto ierobežojumu 10 % apmērā.

100 Tomēr ir jāuzsver, ka ierobežojuma 10 % apmērā piemērošana *ACW* nekādi neatbrīvo to no atbildības par dalību pārkāpumā.

101 Proti, tika samazināta tikai tā naudas soda daļa, kas tai bija jāmaksā solidāri, tostarp kopā ar prasītāju.

102 Turklāt visām sabiedrībām, kuras veido vienu un to pašu uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē, piemērotais naudas sods atspoguļo nevis minēto sabiedrību dalību pārkāpumā, bet gan tikai maksimālo apmēru, ko Komisija attiecīgā gadījumā var no tām pieprasīt saistībā ar uzņēmuma LESD 101. panta izpratnē dalību pārkāpumā.

103 Līdz ar to starp prasītāju un *ACW* nevar konstatēt nekādu nevienlīdzīgu attieksmi.

104 Otrkārt, saistībā ar atšķirīgu attieksmi salīdzinājumā ar *CPA* prasītāja norāda, ka starp *CPA*, *ACW* un prasītāju pastāvošo solidaritātes attiecību izmaiņas tika veiktas tikai par labu *CPA*, ciktāl prasītājai vienai pašai ir jāsedz viena solidāri piemērotā naudas soda daļa.

105 Prasītājas ieskatā Komisija varēja citādi sadalīt starp solidārajiem kopparādniekiem tā naudas soda daļas samazinājumu, kas *ACW* sākotnēji bija jāmaksā.

106 Šajā ziņā, tā kā vienlīdzīga attieksme ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai *ACW*, *CPA* un prasītājai solidāri piemēroto naudas sodu, bet arī *ACW* un prasītājai solidāri piemēroto naudas sodu, ir jāatzīst, ka šajā lietā Komisija nav izpildījusi savus pienākumus atbilstoši vienlīdzīgas attieksmes principam.

107 Pirmkārt, prasītāja un *CPA* ir salīdzināmā situācijā tādējādi, ka tās abas ir sabiedrības, kas ir atzītas par solidāri atbildīgām par naudas soda samaksu kopā ar *ACW*.

108 Otrkārt, Komisija noteikti varēja noteikt citādi tā naudas soda daļu, par kura samaksu *ACW* un prasītāja turpināja būt solidāri atbildīgas, lai ierobežotu tā naudas soda daļu, par kura samaksu prasītāja varēja būt vienīgā atbildīgā.

109 Tas tā tostarp būtu bijis tad, ja Komisija būtu sadalījusi *ACW* piemērotā naudas soda apmēra samazinājumu proporcionāli abās attiecīgajās solidaritātes attiecībās.

110 Šajā gadījumā, pirmām kārtām, kopējais to naudas sodu apmērs, kas *ACW* varēja būt jāsamaksā Komisijai, nepārsniegtu 10 % no tās apgrozījuma, un, otrkārt, šis samazinājums tiktu taisnīgi sadalīts starp *ACW* un prasītājai un *ACW*, *CPA* un prasītājai solidāri piemēroto naudas sodu.

111 Tādējādi, *ACW* piešķirto naudas soda samazinājumu piemērojot tikai naudas sodam, kas solidāri piemērots prasītājai, *CPA* un *ACW*, Komisija bez jebkāda objektīva pamatojuma ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

112 Tātad ceturtais pamats ir jāapmierina.

113 Lai arī šis pamats varētu būt iemesls pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu, lai nodrošinātu pareizu tiesvedību, ir jāizvērtē piektais pamats, kurš attiecas uz apstrīdētā lēmuma 2. pantu un ir saistīts ar pilnvaru pārsniegšanu, kā arī pamatojuma trūkumu un attiecīgo naudas sodu samaksas termiņu.

Par piekto pamatu

114 Piektajā pamatā, kuram ir divas daļas, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 2. pantā, kurā kā naudas sodu samaksas termiņš ir noteikts 2010. gada 10. maijs, ir pieļauta pilnvaru pārsniegšana un nav norādīts pamatojums.

115 Pirmkārt, prasītājas ieskatā pienākums samaksāt naudas sodus, vēlākais, līdz 2010. gada 10. maijam ir prettiesisks, jo šajā datumā minētajam pienākumam nebija nekāda juridiskā pamata, un tai katrā ziņā nebija pilnīgi nekādu iespēju ievērot šādu ar atpakaļejošu spēku noteiktu termiņu. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka lēmums ir pretrunīgs, ņemot vērā Komisijas agrāko praksi, un ka Komisijas norādītais pamatojums nav saskanīgs.

116 Komisija savukārt apstrīd šo argumentāciju. Papildus tam, ka apstrīdētais lēmums esot pietiekami pamatots, Komisija būtībā uzskata, ka prasītājai bija jāsamaksā naudas sodi, sākot no 2009. gada lēmuma pieņemšanas brīža, un ka naudas sodu samaksas termiņa trīs mēnešus pēc 2010. gada lēmuma pieņemšanas noteikšana ir bijusi prasītājai labvēlīga.

117 Saistībā ar šī pamata pirmo daļu, kas būtībā attiecas uz pilnvaru pārsniegšanu, jo nav norādīts pamatojums, kādēļ naudas sodu samaksas termiņš ir 2010. gada 10. maijs, no vienas puses, ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijas pilnvaras ietver tiesības noteikt naudas soda samaksas datumu un datumu, no kura sāk skaitīt nokavējuma procentus, noteikt šo procentu likmi un lemt par sava lēmuma izpildes kārtību, vajadzības gadījumā pieprasot iesniegt bankas garantiju par uzliktā naudas soda pamatsummu un procentiem, jo, ja šādu pilnvaru tai nebūtu, tad uzņēmumu priekšrocības, ko tie varētu gūt no novēlotas naudas sodu samaksas, varētu vājināt Komisijas, tai pildot tās pienākumu kontrolēt konkurences tiesību normu piemērošanu, uzliktās sankcijas (skat. spriedumu, 2015. gada 29. aprīlis, *Total* un *Elf Aquitaine*/Komisija, T-470/11, EU:T:2015:241, 109. punkts un tajā minētā judikatūra).

118 No otras puses, LESD 299. panta noteikumi, saskaņā ar kuriem tiesību akti, tostarp Komisijas tiesību akti, ar kuriem tiek noteiktas finansiālas saistības, ir izpildāmi, ir piemērojami šīs iestādes lēmumiem, ar kuriem ir piemērots naudas sods (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2012. gada 12. marts, *Universal* /Komisija, T-42/11, nav publicēts, EU:T:2012:122, 29. punkts).

119 Šajā gadījumā, pirmkārt, ir jānorāda, ka atbilstoši apstrīdētā lēmuma 23. apsvērumam, pirmām kārtām, Komisija uzskata, ka 2009. gada lēmums, kas apstiprināts ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-45/10, nav publicēts, EU:T:2015:507), joprojām ir naudas sodu pamats.

120 Otrām kārtām, Komisija precizē, ka saskaņā ar vēstuli, ar kuru tika paziņots 2010. gada lēmums, naudas sods bija jāsamaksā trīs mēnešu laikā no šī lēmuma pieņemšanas brīža. Tādējādi Komisija ir netieši uzskatījusi, ka apstrīdētajā lēmumā bija jānosaka šāds datums.

121 Trešām kārtām, Komisija norāda, ka, lai arī prasītāja ir iesniegusi bankas garantijas līdz 2010. gada lēmuma atcelšanas brīdim, tā, sākot no šī datuma nav aizstājusi šīs garantijas ar jaunām garantijām vai ar maksājamā naudas soda pagaidu samaksu. Tādējādi Komisija no tā secina, ka prasītājai ir jāmaksā nokavējuma procenti no brīža, kad uz naudas sodu vairs nebija attiecināma nekāda garantija, proti, 2015. gada 15. jūlija, kas ir 2015. gada 15. jūlija sprieduma *GEA Group*/Komisija (T-189/10, EU:T:2015:504) pasludināšanas diena.

122 Otrkārt, no vienas puses, ir jānorāda, ka 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punkta noteikumi, kuros bija noteikts to naudas sodu apmērs, par kuru samaksu prasītāja, *CPA* un *ACW* ir solidāri atbildīgas, ar 2010. gada lēmumu tika aizstāti ar jauniem noteikumiem, ar kuriem tika grozīts kopējais *ACW* maksājamā naudas soda apmērs un solidaritātes attiecības starp šīm trim sabiedrībām.

123 Citiem vārdiem sakot, 2010. gada lēmuma spēkā stāšanās un tā paziņošanas datumā 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punkta noteikumi to sākotnējā redakcijā vairs nebija piemērojami un nevarēja būt pamats attiecīgo naudas sodu samaksas datuma noteikšanai. Tikai paziņojuma par 2010. gada lēmumu, kas šobrīd ir pienākuma maksāt šos naudas sodus juridiskais pamats, saņemšanas datums varēja būt šāda termiņa sākuma datums.

124 No otras puses, Vispārējā tiesa ar 2015. gada 15. jūlija spriedumu *GEA Group*/Komisija (T-189/10, EU:T:2015:504) atcēla 2010. gada lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, tādējādi, kā būtībā norādījusi prasītāja, šis lēmums nevar būt juridiskais pamats nedz prasītājas pienākumam samaksāt attiecīgos naudas sodus, nedz to samaksas datuma noteikšanai.

125 Protams, kā norādīts šī sprieduma 67. punktā, šīs atcelšanas rezultātā tika atjaunota 2009. gada lēmuma 2. panta 31. un 32. punkta sākotnējā redakcija. Tomēr šī redakcija vēlreiz tika aizstāta ar redakciju, kas izriet no apstrīdētā lēmuma 1. panta.

126 Līdz ar to ir jākonstatē, ka naudas sodu samaksas pienākums izriet vienīgi no apstrīdētā lēmuma 1. panta un ka šo naudas sodu samaksas termiņš var tikt noteikts, tikai sākot no paziņojuma par šo lēmumu saņemšanas datuma.

127 No tā izriet, ka piektā pamata pirmā daļa ir jāapmierina, neizvērtējot otro daļu, un ka šī iemesla dēļ apstrīdētā lēmuma 2. pants ir jāatceļ.

128 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums ir pilnībā jāatceļ, neizvērtējot pārējos prasības pamatus. Tā kā prasījumi par grozīšanu ir izvirzīti tikai pakārtoti, tie nav jāizvērtē.

Par tiesāšanās izdevumiem

129 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) Atcelt Komisijas 2016. gada 29. jūnija Lēmumu C(2016) 3920 *final*, ar ko groza Komisijas 2009. gada 11. novembra Lēmumu C(2009) 8682, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38589 – Siltuma stabilizatori).

2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 18. oktobrī.

[Paraksti]